

Laura
Fehová

Vyhradení
pro seba

Autor: © Laura Fechová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Tlač: Alfa Print, Martin
Rok vydania: 2020, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-320-8

*Boh nie je len slovo.
Boh je láska!
Pochopila som to v jedinom momente.
Keď si vstúpil do môjho života.
Spoznala som lásku, spoznala som teba!*

Prológ

Patrik

Nikdy som nebol obľúbený. Nikde som nezapadal. Nemal som veľa priateľov.

Už od škôlky som sa líšil od svojich rovesníkov. Viac som premýšľal, ako konal. Iní chodili von a ja som čítal.

Vysmievali sa mi pre moje odlišné záujmy a názory. Táto odlišnosť sa každým rokom zväčšovala a stupňovala.

Počas základnej školy som si prešiel ťažkým obdobím každodenného šikanovania. Zhadzovanie a posmešky ma však len hnali dopredu. Vždy som túžil pomáhať ľuďom, i keď oni nepomáhali mne.

Rakovina, ktorá sa v mojom tele prebudila, ma v tom len utvrdila.

Ak by nebolo jej, nikdy by som možno nespoznal pravé priateľstvo, skutočnú lásku a význam čítania, ktoré som vždy zbožňoval.

Rakovina sa v mojom pätnásťročnom tele usadila, aby obrátila celý môj život naruby. Na onkológii som spoznal Lucku, ktorá ma naučila smiať sa a radosť z každého okamihu a maličkostí.

Bláznivo sme sa zamilovali a vášnivo bojovali o ďalšie lepšie zajtrajšky.

Pre chorobu som sa vyhol škole a podstupoval len rozdielové ročníkové skúšky. Keďže učenie a vzdelávanie boli pre mňa vždy skôr poslaním, nemal som s tým najmenší problém. Aj počas dní, keď som neveril, že zajtra môže byť lepšie.

Moje sny sa spresnili. Zameral som sa na medicínu, ktorá mi prirástla k srdcu. Moji rodičia ma vždy vo všetkom

podporovali, delil som sa s nimi o svoje sny a oni mi ich plnili, hoci im doktor povedal, že šance na moju budúcnosť nepresahujú dvadsať percent. Podali mi prihlášku na medicínu. Dávali mi nádej. Lucka ma naplňala vierou.

Teraz som stál na operačke. Nie však ako pacient.

Prvýkrát sa moja rola zmenila.

Stal som sa lekárom.

Hľadel som na pacienta a sledoval, ako pokojne mu bije srdce. Zvládli sme to. Obaja.

Po šiestich rokoch v škole a dvoch rokoch atestácie sa stal zo mňa skutočný onkológ.

Môj sen sa splnil. Stál ma však oveľa viac bolesti ako radosť.

Čakala ma cesta domov.

Do domova, ktorý som tak zbožňoval. K ľuďom, ktorí znamenali pre mňa veľa.

Mama, sestra Nina, švagor Matúš či kamarátka Daniela. Všetci ma povzbudzovali a verili, že to zvládnem. Každý deň ma naplňali vierou.

Chýbala mi však Lucka.

Otec...

Ľudia, o ktorých som prišiel. Tí, ktorí odišli do neba.

Rakovina mi dala veľa.

Naučila ma milovať. Ľudí, život, každú všednosť, vedu. Priviedla ma k pevnej viere, mocnej nádeji a sile mojich snov. Stala sa mojou každodennou súčasťou, prácou, mojím poslaním.

Rakovina mi vzala veľa.

Zobrala mi moje slnko, Lucku. To ma bude bolieť už navždy.

Vzala si aj môjho otca, ktorý sa ponáhlal za mnou z práce. Až tak, že vošiel do protismeru a náraz s kamiónom neprežil.

Takmer pripravila moju mamu o zdravý rozum a vrhla ju do depresí a smútku.

Zmizla, aby sa potom objavila znova. Vystrašila ma nezhubným nádorom a prinútila vzdať sa jedinej ženy, do ktorej som sa po Luckinej smrti dokázal zamilovať.

Ema priniesla do môjho života novú nádej. Život.

Zo strachu, že Ema prežije to, čo som si prežil ja s Luckou, som sa vzdal našej lásky.

Táto choroba mi zobrala mojich blízkych, aby ma potom opustila. Nadobro odo mňa odišla.

Nechala ma žiť.

S jazvami na mojom tele aj srdci.

S dušou naplnenou vierou a nádejou. So splnenými snami.

S nenaplnenou láskou a mocou zmeniť to.

Nechala ma tu s lepšími zajtrajškami!

1. kapitola

*Láska je nezastaviteľná. Buď ju prijmeš,
alebo budeš pred ňou donekonečna utekať.*

Ena

Videla som ju kráčať v bielych šatách. Rovno v ústrety novej budúcnosti, ktorá ju čakala pred oltárom.

Jej pery zdobil podmanivý úsmev. Okolo tváre sa jej vlnili hnedé vlasy, ktoré prikrýval dlhý čipkovaný závoj.

Žiarila šťastím, a to ju robilo neopísateľne krásnou.

Do očí sa mi tlačili slzy.

Každým jedným krokom sa mi vzdáľovala, pomaly som ju strácala. Tešila som sa z jej šťastia, založenia vlastnej rodiny a zároveň som smútila. Na prvom mieste v jej živote bude teraz muž. Muž, s ktorým žijú tisíc kilometrov od nás.

Lívia bola moja najlepšia priateľka, búrľavá vrbá, najväčšia opora, no v prvom rade moja sestra, aj keď to tak nebolo vždy a dnes sa mi len ťažko verí tomu, ako sme si niekedy nevedeli prísť na meno. Musela zasiahnuť Božia moc, aby sme našli jedna druhú.

Prispeli k tomu aj dvaja najdôležitejší muži môjho života.

Tomáš, ktorý ma priviedol do druhého stavu a nejavil o to žiadny záujem. Vďaka môjmu rastúcemu brušku sa naša rodina znova spojila.

Patrik, s ktorým sme sa napriek môjmu tehotenstvu a priepastným rozdielom našich svetov do seba zamilovali. Vďaka nemu si pre zmenu našla Lívia cestu k stratenému priateľovi, ktorý bol aj jeho priateľom.

A teraz sa z nich stanú manželia.

Zatiaľ čo obaja muži v mojom živote ma opustili, ona našla svoje šťastie.

Rozplakala som sa ešte viac. Snažila som sa neprekričať celý kostol srdcervúcim revom.

Malá princezná vedľa mňa obdivne hľadela na nevestu.

„Prečo plačeš, mami? Krstná je šťastná,“ zahľadela sa na mňa súcitne. Cítila som jej hrejivú, malú trojročnú dlaň, ako ma opatrne hladká po vlhkom líci.

„Vieš, Dorotka, niekedy ľudia plačú od šťastia,“ naklonila som sa k nej a pošepla jej to do uška. Nevynechala som ani bozk na vlasy.

Nedbalo mykla plecami. „Keď som šťastná, radšej sa smejem.“

Sledovala som ju, ako veselo pohybuje nohami vo vzduchu. Na svoj vek bola veľmi vyspelá. Jej slová ma vedeli občas doslova ohúriť a zároveň zaskočiť. Bola bystrá a múdra, no zároveň citlivá a dôverčivá.

Bála som sa o ňu. V dnešnom svete to bude mať ťažké. Všetmožne som ju túžila ochrániť od všetkej krutosti a bolesti, ktorá číhala na ňu zo všetkých kútov na tejto zemi.

„Otče náš, ktorý si na nebesiach,“ ozvalo sa prenikavo z maličkých úst. Modlitbu odriekala tak nahlas, že jej zvonivý hlas sa niesol po celom kostole a upútaval pozornosť. Naša rodina bola na to už zvyknutá, tá ženíchova zrejme nie.

Farár Marek na ňu milo žmurkol.

Odkedy sa mi pred tromi rokmi prihovril pred kostolom, stali sa z nás dobrí priatelia. Podporoval ma v najťažších chvíľach po pôrode. S Dorkou mali milý, priateľský vzťah.

Takéto jej správanie považoval za normálne.

Oči mala zavreté a ruky pevne zovreté v modlitbe. Nevedela som ju v tomto nijako ovplyvniť. Raz som ju upozornila, aby spievala tichšie. Ešte teraz mi znie v hlave jej pevný hlas.

„Ježiška ľúbim z celého srdiečka, preto tak aj spievam.“

Pohladila som ju po vlásokoch, vždy rozstrapatených do všetkých strán a nasilu upevnených aspoň sponkami. Neohliadala som sa po ľuďoch a dúfala, že to nenapadne ani jej. Nechcela som, aby videla, že všetci na ňu upierajú zrak.

„Lúbim ťa, Dorka,“ pošepla som jej, keď dospievala.

Môj najväčší poklad sveta, o ktorý som sa takmer pripravila. Aká som len bola hlúpa a ľahkovážna. Pre nátlak iných, ich dotieravosť a naliehavosť som bola rozhodnutá ukončiť svoj život. Nedovoliť jej prísť na svet.

Teraz sa stala stredobodom môjho vesmíru. Všetko, čo robím, robím pre ňu. Snažím sa byť najlepšou mamou, venujem jej všetok čas a čo najčastejšie, ako len môžem, jej chcem dokazovať svoju lásku. Lásku, ktorá mne v detstve tak veľmi chýbala. Možno aj preto som nevedela pochopiť, čo vlastne znamená skutočná láska.

Nevesta a ženích zložili sľuby.

Počula som, ako sa ženíchovi chveje hlas. Videla som jeho tiché slzy šťastia, ktoré sa mu ocitli na lícach, keď nastokol Lívii na prst obrúčku.

Hrdlo som mala stiahnuté a celá som sa triasla, len aby som sa opäť nerozplakala.

Lívia sa rozhodla správne. Aj napriek tomu, že ju všetci od Ľuba odhovárali, je to dobrý chlap. Priala som jej to a zároveň úprimne závidela. To, ako sa na ňu pozeral, ako ju oslovoval, ako sa o ňu staral. Lívia znamenala pre Ľuba modré z neba. Nemusel mi to povedať, kupovať jej kytice kvetov a drahé dary. Videla som to v jedinom jeho pohľade, ktorým sa na ňu díval.

Vedela som, že sa o sestru nemusím báť, aj keď je ďaleko od nás. Je v tých najlepších rukách.

Lívia už dlho žila v Španielsku, keďže tam študovala. Pred dvomi rokmi tam odišiel za ňou aj Ľuboš. So svadbou sa neponáhľali, hoci sa pred necelým rokom zasnúbili.

Keď Lívia prišla pred tromi týždňami domov, vedela som, že niečo je na nej iné. Nikdy nebola typ, ktorý by chcel

zbúchať svadbu za tri týždne. Na takýchto veciach jej, naopak, až veľmi záležalo.

Prečo by sa chcela teraz tak rýchlo vydávať?

Netrvalo mi ani jeden deň, aby som pochopila, o čo ide.

S Ľubošom čakajú bábätko. Moja malá Dorka bude mať sesternicu alebo bratranca.

Nepovedali to však nikomu. Lívia vedela, že mama by veľmi zúrila.

A tak som to poctivo držala v tajnosti. Vedel to však ešte jeden človek v tomto kostole, ktorého som dobre poznala aj ja.

Pritúlila som sa k Dorke a s úsmevom ju pevne objala.

„Lúbim ťa, mamka,“ pobožkala ma s blaženým úsmevom. „Si veľmi pekná, keď sa smeješ.“

„Ty moje slniečko,“ d’obla som jej do noštek a ona sa zasmiala. „Dnes ťa poriadne vytancujem.“

Otec sa z prednej lavice otočil k nám, keďže mladomanželia s Marekom už pomaly vychádzali z kostola. „Tak sa snažte, aby ste boli za hviezdy večera.“

„Až po krstnej,“ zasmiala sa Dorka a líčka sa jej jemne začervenali. „A po našom darčeku.“

„Akom darčeku?“ začudovala sa mama.

„Nechajte sa prekvapiť.“

Všetci sme sa postavili a kráčali von.

S Dorkou sme pridali do kroku, aby sme vyšli z kostola medzi prvými. Líviine kvety mali skončiť priamo v našich rukách.

Stáli sme za novomanželmi a mne sa dostal do zorného poľa muž, ktorý tak dlho chýbal mojim očiam.

Cítila som, ako mi na chvíľu zastalo srdce. V žilách a tepnách mi zamrzla krv. Moje pľúca boli prázdne.

Lapala som po kyslíku.

Nemohla som dýchať ani sa pohnúť. Jediné, čo som pociťovala, boli plamene, ktoré sa plazili pomojom vnútri a rozťapali posledné zvyšky mojej obrany.

Sledovala som ho, ako sa smeje. Objal Mareka a ich pery sa zvlنili do úprimných úsmevov.

Vedela som, že ho Ľuboš pozval, i keď on sám sa mi to neodvážil povedať. Zmienila sa o tom Lívia, ktorá ma chcela ochrániť pred prekvapením a náhlou bolesťou.

Nepomohlo to.

Patrikov pohľad zablúdil ku mne.

Hľadela som do jeho tyrkysových očí a stratila sa v oblakoch. Moje chabé srdce začalo biť. Šialene sa rozbúchalo, akoby sa chcelo prebiť pomedzi rebrá rovno do jeho náručia. Neprekázalo mu, že všetko naokolo by ostalo zničené.

Pozeral sa na mňa bez úsmevu a akéhokoľvek pohybu. Zdalo sa mi, akoby aj on zabudol dýchať.

Sledovala som jeho krátke plavé vlasy, upravené podľa najnovšej módy. jemné strnisko a žiarivé oči, ktoré pre mňa toľko znamenali. Zmužnel a nabral svalovú hmotu. Mal na sebe tmavomodrý oblek. Pod rozopnutým sakom som si všimla vzorovanú košeľu. Už to nebol ten starý Patrik vo flanelovej košeli a s bledou tvárou.

Stal sa z neho príťažlivý mladý muž, do ktorého by sa ľahko zamilovala každá žena.

Celá som sa chvela. Moja láska nezoslabla. Stačil mi jeden pohľad na neho, aby som to pochopila.

Musela som prinútiť srdce, aby sa nezbláznilo. Veď išlo iba o výzor.

Bohužiaľ, vedela som, že Patrikovo vnútro je ešte krajšie ako to, čo vidím. Práve pre jeho dobrú povahu som sa doňho zamilovala. Ak sa odvtedy nezmenil, môže byť veľmi nebezpečný.

Mala by som si pred ním uzamknúť srdce a kľúč od zámku zahodiť do mora.

V rukách mi skončila ďalšia kytica. Zablúdila som pohľadom k Lívii, ktorá srdečne prijímala gratulácie. Mám ešte aj ja nádej, aby som sa raz ocitla na jej mieste?

Zadívala som sa na svoju úžasnú dcéru, ako celá žiari

šťastím. Venovala mi ten najláskavejší úsmev.

Pozrela som sa na miesto, kde stál pred chvíľou Patrik. Bolo prázdne. Stratil sa. Dnešný večer sa ešte len začína.

Bez ohľadu na všetko dobré a zlé, čo ma v živote postretlo, mám najväčšie šťastie na svete. Svoju dcéru.

*Keď sa dievča v bielom závoji
postaví s tebou pred oltár,
jeho nežné áno zazvoní,
dáte si seba ako dar.*

*A potom spolu životom, po ceste ktorá svietiť má,
pôjdete spolu v dobrom v zlom, až kdesi hore do neba.
Hore do neba.*

Dorotka stála na mierne vyvýšenom pódiu, ktoré postavila skupina. V malých rúčkach ledva udržala veľký mikrofón. Mala nádherne čistý hlások, hoci vôbec netuším, po kom ho zdedila. Naozaj spievala krásne.

Spev milovala od momentu, keď sa naučila rozprávať. Narodila sa s nepopierateľným darom od Boha, tak ako to o nej vypovedalo aj jej meno. Dorota – Boží dar.

Hľadela krstnej do očí a nezabúdala na úsmevy či posla-
nie pusu. Ak sa na ňu ľudia v kostole pre spev pozerali
čudne, teraz sa ich výrazy zmenili na prekvapené a obdivné.

Do každého jedného slova vkladala emócie.

*Nech Boh stále bdie nad vami, nech vám svoju milosť dá,
aby ste kráčali vždy jeho cestami.*

*Tam je láska úprimná.
(Keď dievča v bielom závoji – neznámy autor)*

Hneď ako Dorotka dospievala, Lívia sa postavila a vybrala sa jej v ústrety. Pozorovala som ich objatie a srdce mi naplnila veľká hrdosť na dcéru. Bola úžasná.

Videla som, ako sa otec za hlavným stolom postavil

a začal odušu tliekať. Do svojej vnučky sa zamiloval, hneď ako ju uvidel. Venoval jej všetok voľný čas. Kiežby ho takto venoval nám, keď sme boli malí. Pred rokmi bol úplne iný.

Mama sa k nemu pridala posediačky a ľudia za stolmi ju nasledovali.

„Ďakujem.“ Lívia podišla aj ku mne a pohladila ma po ruke. „Naučíš ju spievať aj uspávanku?“

Myslela som si, že posadiť sa k stolu s deťmi bude dobrý nápad. Nazdávala som sa, že Dorka bude spokojná, keď bude mať z jednej strany mamku a z druhej ďalších päť detí v rovnakom veku. A ja dám na nich aspoň pozor.

Bola to chyba.

Unudene som sedela s podporetou hlavou. Dorka sa stále smiala, deti si vymieňali príhody zo škôlok a škôl. Očividne som tu bola navyše.

Skončilo sa prvé hudobné kolo a nasledovala krátka prestávka.

„Môžem si prisadnúť, slečny?“

Zodvihla som pohľad a zbadala Patrika týčiaceho sa nado mnou. Bola som šťastná, že som mala stôl, za ktorým sedel Patrik, rovno za chrbtom, a tak som sa nemusela naňho pozerať.

Teraz bolo po mojom šťastí. Odhodlal sa prísť rovno za nami.

Naozaj prišiel?

Len tak?

Dorotka sa naňho usmiala a veselo prikývla. Zjavne sa rozhodla za mňa.

Pokúsila som sa o úsmev. Nemala som dosť síl na to, aby som mu čokoľvek povedala.

Čo od nás chce? Skutočne sa túži so mnou po rokoch rozprávať?

Usadil sa na voľnú stoličku vedľa Dorky, na ktorej pred chvíľou sedelo dievčatko, ktoré sa vybralo za mamou.

Pozrel sa mi do očí. Stratila som sa v nich. Úplne ma pohltili. Ich belasá farba ma vždy vedela priviesť do kolien. Cítila som, ako svet vôkol mňa mizne. Boli sme tam iba my a moje spomienky na chvíle, ktoré zmenili môj život. On ma zmenil. Zasial do mňa lásku.

Pokúsila som sa vrátiť do prítomnosti. Patrikov pohľad sa presunul na Dorotku.

„Spievala si naozaj krásne. Teraz aj v kostole. Si odvážne dievčatko. Voláš sa Dorotka, však?“ prihovoril sa jej milým hlasom a naklonil sa k nej.

Spomenula som si, kedy sa s ňou rozprával naposledy. Bola som v štvrtom mesiaci, prvý raz som zacítila nejaký pohyb. Patrik bol vtedy jediný, kto sa jej vôbec prihovoril. Prvý, kto sa jej takto nevinne dotkol. Nebol to jej otec, ale cudzí muž.

„Uhm,“ zahmkala na súhlas a začervenala sa. „Ďakujem.“

S úsmevom som pozorovala jej netypickú hanblivosť.

„Volám sa Patrik.“

Dorka natiahla ruku. Patrik jej podal svoju a ona mu ňou potriasla.

Nemohla som zadržať smiech. Nezáležalo na tom, aký dôvod mal na to, že sa chcel so mnou odrazu rozprávať. Posledné chvíle, keď mi ublížil, stratili dôležitosť. Nič nebolo podstatnejšie ako úsmev mojej dcéry.

Chcela som jej dožičiť všetko, čo jej vyčarí úsmev na tvári, hoci by to mal byť aj krátky rozhovor s Patrikom.

„Toto je moja mamka,“ ukázala na mňa prstom.

Patrik mi venoval letný úsmev. Rozhodla som sa mu ho opätovať.

„S tvojou mamkou sa poznám, odkedy si bola takáto maľičká,“ ukázal prstami asi desať centimetrov.

„Čo?“ zasmiala sa. „Taká malá?“ Pozrela sa na mňa.

„Bola si ešte v brušku,“ pohladila som ju po vlasoch. Môj zrak zaletel k hlavnému stolu, za ktorým sedel otec

a rozprával sa s Ľubovým otcom. Vyzvala som ho pohľadom, aby nás prišiel zachrániť. Odignoroval ma. To nemyslí vážne!

Jeho prítomnosť pri tomto stole by mi dosť pomohla. Predsa len, boli s Patrikom kolegovia, aj keď otec bol primár a jeho nadriadený. Vždy mali blízky vzťah – odkedy k nim Patrik prišiel ako pacient až dodnes. Otec mu pomáhal so skúškami a s atestáciami, aby ho nakoniec prijal na oddelenie. Vedela som, že ho má svojím spôsobom naozaj rád.

Mohla som ho poprosiť, aby mu dal dnes nočnú službu. Prečo som to len neurobila? Ocko by ma určite vysmial!

Hudobníci znova začali hrať a pozývali všetkých na parket. Ľudia neotáľali a začali tancovať na prvú ľudovú skladbu.

„Čo by ste povedali na to, keby sme si spolu zatancovali?“ uprel Patrik pohľad na mňa aj na Dorku.

Tá bez váhania vyskočila zo stoličky, odhodlaná splniť, čo sľúbila dedkovi. „Roztočíme to!“

Patrik sa rozosmial. Jeho smiech sa mi dostal až do krvného obehu a pobláznil mi srdce. Len nech sa pekne udrží v hrudi!

Bože, daj mi odvahu!

Akoby som mohla povedať teraz nie? Moja dcéra neváhala ani sekundu, asi vedela prečo. Musela som sa priznať, že za štyri roky, čo sme sa nevideli, Patrikova charizma narástla. Teraz bol z neho skutočný muž. A zo mňa sa stala ozajstná mama.

Musím byť zodpovedná!

Na parkete nám Dorka podala ruky a s úsmevom od ucha k uchu sa začala točiť do kruhu. Videla som na nej, aká je šťastná. Ani mne nebolo nepríjemné nechať si ohrievať ruku v Patrikovej dlani.

Tancovali sme spolu už na tretiu pieseň a dobre sme sa zabávali. Niekedy som sa musela na sekundu zastaviť, pretože mi na smiech aj tanec nestačil dych.

Vzdľaľovali sme sa od seba a približovali k sebe, takže sme boli raz úplne blízko pri sebe a inokedy vytvorili väčší kruh.

Cítila som sa úplne prirodzene. Akoby sme nemali za sebou žiadnu minulosť, iba súčasnosť a užívali si silu prítomného okamihu.

Dorotka nás pustila a rozjašene sa postavila medzi nás. Začala skákať a krútiť sa do kruhu.

Obaja sme sa na jej pojašenosti smiali a povzbudzovali ju tleskaním.

„Ešte jedna pesnička a naozaj mi dôjde kyslík,“ prehodil Patrik na konci jednej piesne.

„Tak si sadnime a oddýchnime,“ povedala som, hoci malá dušička v mojom vnútri vedela, že to nechcem urobiť.

„Nie, nechcem,“ zaprotetovala malá. „Prosím, ujo, ešte chvíľu,“ hodila naňho prosebný pohľad.

„Nikam neodchádzam.“ Patrik chytil Dorku za ruku a druhú podával mne.

„Čo keby si si teraz zatancovala so mnou, princezná?“ pribehol k nám otec a zohol sa k nej.

Tak teraz príde? A namiesto toho, aby zobral do tanca mňa, zavolá moju dcéru. O čo mu vlastne ide? Skutočne chce, aby som tancovala s Patrikom?

Zradca!

Celý čas zaryto mlčal o všetkom, čo sa týkalo Patrika. V našich rozhovoroch bola táto téma veľké tabu. A teraz toto? Takáto rana pod pás!

„Chcem tancovať s ujom,“ povedala Dorka. Videla som, ako pevnejšie chytila Patrikovu ruku. „Ty tancuj s mamkou, dedko.“

Problém bol vyriešený! Aká je tá moja dcéra len prefíkaná!

„Zatancujeme si spolu na jednu pesničku a potom sa vymeníme, dobre, slečinka?“ žmurkol na ňu otec a ona privoľila.

„Som šťastný, keď vás vidím takto sa smiať,“ prehodil otec, keď sme začali spolu tancovať. Nespúšťala som z nich zrak. Dorotka si tanec očividne užívala. Patrik sa jej musel veľmi zapáčiť, dedka ešte nikdy takto neodmietla.

Nevedela som, čo mám na to povedať, preto som radšej mlčala.

Pieseň sa skončila. „Ty moja malá tanečnica!“ poriadne som vystískala dcérku.

Čakali sme na ďalšiu pieseň, ktorá neprichádzala. „Teraz si dáme krátku pauzu,“ ozvalo sa v mikrofóne.

Dorka si smutne povzdychla. „Zatancujeme si spolu v ďalšom kole,“ prihovoral sa jej otec a odišiel.

„Aj my,“ ozvalo sa blízko mňa a na koži sa mi objavili jemné zimomriavky. Pozrela som sa na Patrika. Blažene sa usmieval.

Musel vypiť toho dnes už dosť, keď mal toľko odvahy. Nemala by som si dať niečo aj ja? Nie, rozhodne nemala!

Nemôžem stratiť pri ňom hlavu, a už vôbec nie srdce.

2. kapitola

*Utekať pred životnou situáciou, do ktorej nás postavil Boh,
znamená utekať pred svojím šťastím.*

Vincent de Paul

Patrik sedel pri svojom stole iba chvíľu a potom sa opäť vrátil k nám. Bola som rada. Viedol s Dorkou nezáväzný rozhovor a ja som ich so záujmom počúvala.

Nezapájala som sa. Nedokázala som sa tváriť, akoby sa nič nestalo. Pretvarovať sa, že sme s Patrikom len starí známi, ktorí sa dlho nevideli. Zlomil mi srdce, najprv ho však naučil biť. Naučil ma chápať lásku, prijímať ju a darovať. Vďaka nemu som spoznala Boha, našla si cestu sama k sebe a úprimne sa zamilovala. Do Boha a do neho. On bol ten, kvôli komu som sa rozhodla, že si Dorotku nechám a nepôjdem na potrat, aj keď ma do toho všetci tlačili. On jediný sa jej zastal ešte pred jej narodením. A to nemal so mnou nič spoločné. Priviedol ma k životu, láske, aby to potom všetko niekoľkými slovami zničil.

Nevedela som sa s ním rozprávať, akoby sa medzi nami nič nestalo. Jediné, čo som dokázala, bolo sedieť tu, počúvať ich rozhovor a občas sa nenútené zasmiať.

„Koľko máš rôčkov?“

„Tri.“ Ukázala mu to aj na prstoch. „A ty?“

„Oveľa viac,“ zasmial sa. „Dvadsaťosem. Chodíš už do škôlky?“

„To si starý,“ zachichotala sa. „Chodím. Aj ty?“ Zabudla už aj na oslovenie ujo a vyknanie. Nechcela som ju teraz poučovať. Vnímala som to ako znamenie, že sa s ním cíti dobre.

„Škôlku mám už za sebou,“ zasmial sa Patrik. „Teraz

pracujem s tvojím dedkom.“

„Si doktor ako dedko?“ vyvalila naňho veľké tmavé oči.

„Áno,“ prikývol a chystal sa pokračovať. Odrazu sa zjavila pri nás ďalšia dospelá osoba.

Moja krstná, mamina najlepšia kamarátka. Aj keď mala Lívia malú svadbu, krstnú pozvať musela, hoci nechcela. Vždy bola priveľmi dotieravá.

Horšie to už ani byť nemohlo.

„Ahoj, Ema, Dorotka.“ Obom nám venovala úsmev. Zrak sa jej zastavil na Patrikovi.

„Ahoj, krstná,“ pozdravila som ju a sledovala Patrika, ktorý sa postavil a ukázal na voľnú stoličku.

„Sadnite si,“ pousmial sa a s pohľadom upretým do mojich očí odišiel.

„Myslela som si, že je to tvoj Tomáš.“ Bez hanby sledovala, ako Patrik odchádza.

„Je to Ľubov kamarát a ockov kolega,“ snažila som sa nezamýšľať sa nad jej poznámkou. Tomáša u nás predsa videla, a nie raz. S Patrikom sa vôbec nepodobali. Tomáš mal hnedé, takmer až čierne vlasy, gaštanové oči a tmavšiu pokožku, zatiaľ čo Patrik bol svetlý typ. Ako jej to mohlo vôbec napadnúť?!

„Takže tvoj ocko s vami neprišiel?“ obrátila sa k Dorotke. Tá len ticho sedela a neodvážila sa ani pohnúť. Keď začula slovo *otec* alebo meno *Tomáš*, vždy střípla.

„Nevolali sme ho. Nemá tu čo robiť,“ zaprotestovala som. Ak sa chce o tom s niekým rozprávať, nech to rieši so mnou, nie s mojou dcérou. Toto robili ľudia z našej rodiny vždy. Nechájala som, že nevidia, ako jej to ubližuje.

„Je to Dorkin otec, patrí sa to. Ešte stále sa o vás veľmi nezaujíma?“

Musela som začať zuby, aby som nepovedala niečo nevhodné.

Krstná si zaručene zle vysvetlila moje a Dorkino mlčanie. „Tvoja mama mi hovorila, že nie si k nemu veľmi milá, keď